

Arrest

nr. 154 871 van 21 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in het dorp Mindrawar, district Qarghayi, provincie Laghman. Op het ogenblik van uw asielaanvraag was u minderjarig. Toen u vijf jaar oud was, bent u met uw familie naar het derde deel van de stad Kabul verhuisd vanwege de onveiligheid in uw streek. Bovendien was uw vader politieagent. Later verhuisden jullie naar het 16e deel van de stad Kabul. Meer bepaald naar Qalay Zaman Khan.

Na uw school begon u op 14-jarige leeftijd in een fotowinkel te werken. Twee jaar later - in februari-maart 2013 - vond u werk in de drukkerij Mawj. U werkte er als designer. U ontwierp reclame en ander drukwerk.

Ook met de verkiezingen werd jullie drukkerij ingeschakeld. Jullie moesten verkiezingsposters en reclame voor de verkiezingen afdrukken en rondbrengen. N., die verantwoordelijk was om het drukwerk af te leveren op allerlei plaatsen, werd op een dag tegengehouden door de taliban. Hij gaf hen de naam van de drukkerij en uw telefoonnummer. Daarna werd u gebeld door de taliban: zij wilden weten wie uw opdrachtgevers waren en zeiden dat uw werk eigenlijk verboden is. U nam dit niet echt serieus en deed gewoon verder met uw werk. Enkele dagen later belden de taliban u opnieuw. Ze zeiden dat ze alles over u wisten en dat u met hen moest meewerken. U werd kwaad en hing op.

Twee dagen later - het was al donker - was u met de fiets op weg naar huis toen u tegengehouden werd door een witte bestelwagen. Twee mannen stapten uit. Eén van hen sprak u aan en zei tot bij hem te komen. Terwijl hij u naderde, nam hij zijn pistool. Hierop vluchtte u en verborg u zichzelf in een zijstraat. Daar bleef u anderhalf à twee uur wachten. Daarop belde u uw vader en u zei hem dat iemand had geprobeerd om u te ontvoeren. Hij zei u snel naar huis te komen. Toen u thuis kwam, vertelde u alles aan uw vader. Hij vernietigde uw sim-kaart en u ging niet meer gaan werken. Uw vader besloot dat u het land moest verlaten. Twintig dagen later - ongeveer een maand na de eerste dreigtelefoon - verliet u in juli/augustus 2014 Afghanistan.

Op 9 oktober 2014 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u 7 foto's voor genomen op uw werk.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot N., zijn ontmoeting met de taliban en de gevolgen hiervan voor u dermate ongeloofwaardig zijn dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden.

Zo is het allereerst hoogst opmerkelijk dat u weet dat jullie bezorger N. diegene was die uw gegevens aan de taliban had doorgespeeld. Immers, nadien hebt u nooit meer iets van N. gehoord noch naar hem gevraagd (CGVS vragen 39-42). Dat u over de rol van N. in dit alles zou weten doordat de taliban u vertelden dat zij uw gegevens van iemand hadden gekregen, is weinig geloofwaardig. Uw gegevens bevonden zich op een visitekaartje van de drukkerij, dus gelijk wie zou dit kunnen doorgegeven hebben aan de taliban, daarom niet persé N.. Hoe u dan met zekerheid kan stellen dat het N. was die tijdens zijn leveringen werd tegengehouden door de taliban en uw naam doorgaf is totaal onduidelijk. Bovendien is uw reactie na de verdwijning van N. uiterst merkwaardig. Nadat hij verdween en jullie materiaal nooit bij de klant(en) werd geleverd, deed u niets om N. zelf te contacteren of te weten te komen wat er met hem is gebeurd. Dat uw vaste contactpersoon voor bestellingen gewoonweg kan verdwijnen zonder dat iemand zich daar vragen bij stelt, is binnen deze context absoluut niet geloofwaardig. Te meer u zelf de verdenking bij N. plaatst als zijnde diegene die uw gegevens aan de taliban heeft doorgegeven. Dat u zich dan geen zorgen maakt na zijn verdwijning of niet informeert naar hem, kan echt niet worden gevolgd. Zelfs aangenomen dat jullie zich er niet druk zouden om maken, mag er toch van uitgegaan worden dat zijn familie jullie zou vragen of jullie iets van hem hadden gehoord. Jullie waren zijn werkgever en collega's, het is niet meer dan logisch dat ,mocht hij zijn verdwenen tijdens het uitvoeren van zijn job (bestellingen van de drukkerij leveren), zijn naasten bij jullie om raad of informatie zouden komen vragen. Uit uw verklaringen kan enkel een wel erg apathische houding tegenover het lot van N. afgeleid worden, en dit zowel van jullie kant uit als die van zijn familie (CGVS vragen 43-45, 69-78). Na zijn verdwijning lijkt alles zijn gewone gangetje te gaan. Niemand van jullie werd opgeschrikt door zijn verdwijning of door het feit dat jullie bepaalde afspraken met jullie klanten niet waren nagekomen. Zulke reacties vallen niet te rijmen met de door u beschreven context waar u vreest dat de taliban hierin een rol speelden. U werd immers getelefoneerd door onbekenden die eisten dat jullie zouden stoppen met drukwerk te voorzien voor de verkiezingen in dezelfde periode dat N. vermist raakte. Deze gang van zaken is niet normaal en laat toe sterk te twijfelen aan dit aspect van uw relaas.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de taliban enkel u zouden bellen (CGVS vraag 61) en dat ze net van u zouden willen weten wie uw opdrachtgever was en wie de contracten ondertekende (CGVS vragen 5, 59-60, 63-65). Indien de taliban werkelijk N. hebben aangehouden en zo ook ontdekten wat de naam van de drukkerij was voor wie hij werkte, is het voor hen slechts een koud kunstje om te weten te komen wie de leiding heeft over de drukkerij. Dat zij desondanks enkel u contacteerden, niet uw baas, om enkele zeer voor de hand liggende zaken te weten te komen, is geheel ongeloofwaardig. Het is immers zeer logisch dat uw baas - en dus de verantwoordelijke voor de drukkerij - de contracten regelt en dat de uiteindelijke opdracht door de personen/ klanten op de verkiezingsaffiches (of op ander drukwerk) gegeven werd. De gegevens van de drukkerij en de verantwoordelijke van de drukkerij zijn

geen staatsgeheimen en vrij toegankelijk. Anders zouden klanten de weg naar de drukkerij ook niet vinden. Waarom de taliban desalniettemin zulke informatie van u wilden verkrijgen, blijft onduidelijk. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban u zouden bedreigen en proberen te ontvoeren om zulke evidente informatie uit u los te krijgen.

Verder slaagt u er evenmin in het CGVS te overtuigen van uw nipte ontsnapping aan een ontvoering door de taliban (CGVS vragen 80-92). Indien de taliban zo dicht bij u konden komen, valt het moeilijk te geloven dat zij u net zo snel weer kwijtraakten en dat ze niets deden om u terug te pakken te krijgen, bijvoorbeeld door het vuur op u te openen. U stond immers hoogstens tien meter van hen vandaan en was duidelijk in de minderheid. Over de achtervolging zelf bent u erg oppervlakkig. Op zo een moment zou de adrenaline toch door uw lichaam moeten gieren en zou één en ander door uw hoofd moeten zijn gegaan. Dat u vervolgens een dusdanige beknopte versie van uw ontsnapping geeft, strookt niet met de door u voorgehouden panieksituatie. Een dergelijke achtervolging moet op u toch een diepere indruk hebben nagelaten dan u nu laat uitschijnen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van dit incident evenzeer ondergraven.

De waarachtigheid van uw asielmotieven wordt voorts ook nog aangetast doordat u over de periode dat u zou ondergedoken gezeten hebben bij u thuis - ongeveer een twintigtal dagen - niets kunt vertellen (CGVS vragen 95-97). Het enige dat u hierover weet te vermelden, is dat u bezorgd was en schrik had. Van iemand die ternauwernood aan een ontvoering is ontsnapt mag verwacht worden dat hij met meer beleving over de periode dat hij zich verborgen hield zou kunnen vertellen. U slaagt hier niet in waardoor uw vrees voor vervolging verder wordt aangetast. Bovendien stelt u zelf dat de taliban uw gegevens hadden waardoor er ook mag verondersteld worden dat ze u wisten wonen of dit minstens konden te weten komen. Dat zij gedurende de tijd dat u ondergedoken zat, niet bij u thuis zijn langs geweest, doet afbreuk aan uw vermeende vrees voor vervolging. Indien zij u werkelijk hadden willen te pakken krijgen, mag er toch van uitgegaan worden dat zij ook bij u thuis zouden langs komen. Dat er na uw vertrek nog iemand naar u is komen vragen doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS vraag 36). Dit kan evengoed totaal onschuldig zijn. U bent immers al enkele maanden vertrokken uit uw land. Het is in dat geval niet abnormaal dat iemand, ook zonder kwade bedoelingen, informeert naar uw verblijfplaats.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De foto's die u voorlegt vermogen niet bovenstaande appreciatie te weerleggen. Zij tonen hoogstens aan dat u zich op een bepaald moment in de drukkerij Mawj bevond. Er kan niet uit afgeleid worden dat u vervolgd werd vanwege uw werk in de drukkerij of dat u ooit gewerkt hebt voor de drukkerij als dusdanig. Hiermee bewijst u enkel uw aanwezigheid in die drukkerij. U legt verder geen enkel begin van bewijs neer betreffende uw identiteit, werk en/of gevolgde reisweg naar Europa.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gelet op uw verklaringen met betrekking tot uw recente woonplaats in Qalay Zaman Khan in de stad Kabul dient voor u de veiligheidssituatie in de stad Kabul geanalyseerd te worden (CGVS vragen 12, 20-24).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het

licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 en 10 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de "algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat hij door zijn werk aan een risicoprofiel beantwoordt, waardoor hij een reëel risico loopt te worden geviséerd door anti-regeringsgroeperingen zoals de taliban.

Hij stelt dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij drukkerij Mawj in Kabul heeft gewerkt, daar hij hierover gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd. Zijn werk bij de drukkerij wordt door verweerder niet uitdrukkelijk in twijfel getrokken. Indien verweerder hierover twijfelde, meent verzoeker dat verweerder hierover meer onderzoek had moeten doen door eventueel bijkomende vragen te stellen en had hij hierover moeten motiveren. Bovendien brengt verzoeker een aantal bijkomende stukken bij die moeten aantonen dat hij effectief bij drukkerij Mawj in Kabul heeft gewerkt: (i) zijn werknemersbadge, (ii) zijn arbeidscontract, (iii) de enveloppe waarin de badge en het contract op 4 mei 2015 aan hem werden bezorgd door drukkerij Mawj, (iv) de enveloppe van de drukkerij waarin de badge en het contract zich bevonden. De originelen kunnen ter terechtzitting worden getoond. Hij stelt verder dat hij zich niet steeds bewust was van het belang van documenten tot zijn huidige raadsman hem op het belang ervan wees. Hij contacteerde zijn broer die op zijn beurt de drukkerij contacteerde. Tevens wijst verzoeker op zijn jonge leeftijd en op het feit dat nieuwe kandidaat-vluchtelingen in België volgens hem niet altijd vertrouwd zijn met de asielpprocedure. Los van de reden waarom hij deze documenten nu pas voorlegt, dient er volgens hem rekening mee te worden gehouden. Verzoeker meent dat verweerders onderzoek tekort schoot en onzorgvuldig is. Indien verweerder aan de authenticiteit van de voorgelegde documenten twijfelt, dient dit geverifieerd te worden en dienen de documenten aan een nauwgezet onderzoek te worden onderworpen. Verzoeker brengt ook een print bij van zijn Facebookpagina, waarop wordt aangegeven dat hij voor drukkerij Mawj werkte, alsook een e-mail van de drukkerij ter bevestiging van zijn tewerkstelling. Originele foto's van hem aan het werk in de drukkerij legde hij reeds neer. Enkele van deze foto's vermelden duidelijk de naam en de contactgegevens van de drukkerij, zodat verweerder contact had kunnen opnemen met de drukkerij, aldus verzoeker.

Vervolgens brengt verzoeker enkele voorbeelden bij van affiches die hij heeft ontworpen. Deze bevonden zich op zijn computer in de drukkerij en werden hem op verzoek van zijn broer doorgestuurd. Omdat hij als medewerker bij een drukker verkiezingsaffiches ontwierp, heeft hij volgens hem een zeker risicoprofiel, daar hij in Afghanistan kan worden beschouwd als iemand die (via de gedrukte pers) werkt voor en steun verleent aan de overheid en hiervoor geviséerd dreigt te worden door anti-overheidsgroeperingen zoals de taliban. Verzoeker verwijst naar de *Eligibility Guidelines* van UNHCR van 6 augustus 2013, een UNAMA-rapport van februari 2015 en een rapport van het UK Home Office van februari 2015. Uit deze informatie blijkt volgens verzoeker dat hij steunverlener aan en/of medewerker van de overheid en de verkiezingen een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verweerder concentreert zich louter op het feit dat de geschetste bedreigingen door en ontmoeting met de taliban ongeloofwaardig zijn. Verzoeker meent dat dit enkel gebaseerd is op een persoonlijke en subjectieve mening van verweerder, hetgeen niet strookt met het onderzoek naar de geloofwaardigheid zoals door UNHCR voorgeschreven. Verzoeker

verwijst dienaangaande naar het rapport "*Beyond Proof*" van UNHCR. Zelfs indien verweerder meent dat de beweerde problemen met de taliban niet plaatsvonden, had hij moeten onderzoeken of verzoeker geen risico loopt bij terugkeer, aldus verzoeker. Het is immers niet omdat hij nog geen slachtoffer werd van een aanval van de taliban dat er geen risico bestaat dat hij dit zal worden ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor aangaf dat hij met zijn gezin verhuisde omdat hun veiligheid door de taliban bedreigd werd omwille van het werk van zijn vader bij de politie. Verweerder heeft hierover geen enkel onderzoek gedaan of geen verdere vragen gesteld. Verzoeker meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn werknemersbadge van bij drukkerij Mawj (stuk 2), zijn arbeidscontract bij drukkerij Mawj (stuk 3), de enveloppe van verzending van documenten aan hem van drukkerij Mawj (stuk 4), de enveloppe van drukkerij Mawj waarin de documenten werden verzonden (stuk 5), een afprint van zijn Facebookpagina (stuk 6), een e-mail van drukkerij Mawj aan zijn raadsman (stuk 7), foto's van hem aan het werk in de drukkerij (stuk 8), door hem ontworpen verkiezingsaffiches (stuk 9), de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 (stuk 10), een rapport van UNAMA van februari 2015 (stuk 11), een rapport van het UK Home Office van februari 2015 (stuk 12) en het rapport "*Beyond Proof*" van UNHCR van mei 2013 (stuk 13).

Per drager brengt verweerder samen met een aanvullende nota op 1 oktober 2015 de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11): de originelen van de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken 2 tot 5 en stuk 8, alsook vier rapporten met recente landeninformatie.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Uit een lezing van onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een eerste onderdeel wenst aan te tonen dat hij werkzaam was bij drukkerij Mawj en dat hij daar verkiezingsaffiches ontwierp. Hierbij dient opgemerkt dat er noch in het administratief dossier, noch in de bestreden beslissing elementen aanwezig zijn die heden doen twifelen aan verzoekers tewerkstelling in drukkerij Mawj in Kabul. Dit blijkt afdoende uit verzoekers verklaringen en de stukken die hij ter staving hiervan bijbrengt (verzoekschrift, stukken 2-9 en de originelen ervan (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11)). Waar verzoeker dienaangaande beweert dat verweerders onderzoek onzorgvuldig was, dient erop gewezen dat verweerder in de onmogelijkheid was om al deze documenten te onderzoeken, daar verzoeker, behalve de foto's, deze pas middels onderhavig verzoekschrift bijbrengt.

In een tweede onderdeel tracht verzoeker aan te tonen dat hij omwille van zijn werkzaamheden een risicoprofiel heeft. Hiervoor verwijst hij naar een reeks rapporten (verzoekschrift, stukken 9-12). Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers activiteiten als ontwerper van verkiezingsaffiches voor een drukkerij niet zomaar gelijkgesteld kunnen worden met het profiel van journalisten, persmedewerkers of medewerkers en aanhangers van de overheid, zoals die in voormelde rapporten worden vermeld. Een verwijzing naar algemene informatie is op zich bovendien onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoeker dient hiertoe concrete elementen aan te brengen. Met betrekking tot deze elementen wordt in de bestreden beslissing echter terecht gesteld als volgt:

"Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot N., zijn ontmoeting met de taliban en de gevolgen hiervan voor u dermate ongeloofwaardig zijn dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden.

Zo is het allereerst hoogst opmerkelijk dat u weet dat jullie bezorger N. diegene was die uw gegevens aan de taliban had doorspeeld. Immers, nadien hebt u nooit meer iets van N. gehoord noch naar hem gevraagd (CGVS vragen 39-42). Dat u over de rol van N. in dit alles zou weten doordat de taliban u vertelden dat zij uw gegevens van iemand hadden gekregen, is weinig geloofwaardig. Uw gegevens bevonden zich op een visitekaartje van de drukkerij, dus gelijk wie zou dit kunnen doorgegeven hebben aan de taliban, daarom niet persé N.. Hoe u dan met zekerheid kan stellen dat het N. was die tijdens zijn leveringen werd tegengehouden door de taliban en uw naam doorgaf is totaal onduidelijk. Bovendien is uw reactie na de verdwijning van N. uiterst merkwaardig. Nadat hij verdween en jullie materiaal nooit bij de klant(en) werd geleverd, deed u niets om N. zelf te contacteren of te weten te komen wat er met hem is gebeurd. Dat uw vaste contactpersoon voor bestellingen gewoonweg kan verdwijnen zonder dat iemand zich daar vragen bij stelt, is binnen deze context absoluut niet geloofwaardig. Te meer u zelf de verdenking bij N. plaatst als zijnde diegene die uw gegevens aan de taliban heeft doorgegeven. Dat u zich dan geen zorgen maakt na zijn verdwijning of niet informeert naar hem, kan echt niet worden gevolgd. Zelfs aangenomen dat jullie zich er niet druk zouden om maken, mag er toch van uitgegaan worden dat zijn familie jullie zou vragen of jullie iets van hem hadden gehoord. Jullie waren zijn werkgever en collega's, het is niet meer dan logisch dat ,mocht hij zijn verdwenen tijdens het uitvoeren van zijn job (bestellingen van de drukkerij leveren), zijn naasten bij jullie om raad of informatie zouden komen vragen. Uit uw verklaringen kan enkel een wel erg apathische houding tegenover het lot van N. afgeleid worden, en dit zowel van jullie kant uit als die van zijn familie (CGVS vragen 43-45, 69-78). Na zijn verdwijning lijkt alles zijn gewone gangetje te gaan. Niemand van jullie werd opgeschrikt door zijn verdwijning of door het feit dat jullie bepaalde afspraken met jullie klanten niet waren nagekomen. Zulke reacties vallen niet te rijmen met de door u beschreven context waar u vreest dat de taliban hierin een rol speelden. U werd immers getelefoneerd door onbekenden die eisten dat jullie zouden stoppen met drukwerk te voorzien voor de verkiezingen in dezelfde periode dat N. vermist raakte. Deze gang van zaken is niet normaal en laat toe sterk te twijfelen aan dit aspect van uw relaas.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de taliban enkel u zouden bellen (CGVS vraag 61) en dat ze net van u zouden willen weten wie uw opdrachtgever was en wie de contracten ondertekende (CGVS vragen 5, 59-60, 63-65). Indien de taliban werkelijk N. hebben aangehouden en zo ook ontdekten wat de naam van de drukkerij was voor wie hij werkte, is het voor hen slechts een koud kunstje om te weten te komen wie de leiding heeft over de drukkerij. Dat zij desondanks enkel u contacteerden, niet uw baas, om enkele zeer voor de hand liggende zaken te weten te komen, is geheel ongeloofwaardig. Het is immers zeer logisch dat uw baas - en dus de verantwoordelijke voor de drukkerij - de contracten regelt en dat de uiteindelijke opdracht door de personen/ klanten op de verkiezingsaffiches (of op ander drukwerk) gegeven werd. De gegevens van de drukkerij en de verantwoordelijke van de drukkerij zijn geen staatsgeheimen en vrij toegankelijk. Anders zouden klanten de weg naar de drukkerij ook niet vinden. Waarom de taliban desalniettemin zulke informatie van u wilden verkrijgen, blijft onduidelijk. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban u zouden bedreigen en proberen te ontvoeren om zulke evidente informatie uit u los te krijgen.

Verder slaagt u er evenmin in het CGVS te overtuigen van uw nipte ontsnapping aan een ontvoering door de taliban (CGVS vragen 80-92). Indien de taliban zo dicht bij u konden komen, valt het moeilijk te geloven dat zij u net zo snel weer kwijtraakten en dat ze niets deden om u terug te pakken te krijgen, bijvoorbeeld door het vuur op u te openen. U stond immers hoogstens tien meter van hen vandaan en was duidelijk in de minderheid. Over de achtervolging zelf bent u erg oppervlakkig. Op zo een moment zou de adrenaline toch door uw lichaam moeten gieren en zou één en ander door uw hoofd moeten zijn gegaan. Dat u vervolgens een dusdanige beknopte versie van uw ontsnapping geeft, strookt niet met de door u voorgehouden panieksituatie. Een dergelijke achtervolging moet op u toch een diepere indruk hebben nagelaten dan u nu laat uitschijnen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van dit incident evenzeer ondergraven.

De waarachtigheid van uw asielmotieven wordt voorts ook nog aangetast doordat u over de periode dat u zou ondergedoken gezeten hebben bij u thuis - ongeveer een twintigtal dagen - niets kunt vertellen (CGVS vragen 95-97). Het enige dat u hierover weet te vermelden, is dat u bezorgd was en schrik had. Van iemand die ternauwernood aan een ontvoering is ontsnapt mag verwacht worden dat hij met meer beleving over de periode dat hij zich verborgen hield zou kunnen vertellen. U slaagt hier niet in waardoor uw vrees voor vervolging verder wordt aangetast. Bovendien stelt u zelf dat de taliban uw gegevens hadden waardoor er ook mag verondersteld worden dat ze u wisten wonen of dit minstens konden te weten komen. Dat zij gedurende de tijd dat u ondergedoken zat, niet bij u thuis zijn langs geweest, doet afbreuk aan uw vermeende vrees voor vervolging. Indien zij u werkelijk hadden willen te pakken krijgen,

mag er toch van uitgegaan worden dat zij ook bij u thuis zouden langs komen. Dat er na uw vertrek nog iemand naar u is komen vragen doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS vraag 36). Dit kan evengoed totaal onschuldig zijn. U bent immers al enkele maanden vertrokken uit uw land. Het is in dat geval niet abnormaal dat iemand, ook zonder kwade bedoelingen, informeert naar uw verblijfplaats."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker enkel aan dat deze motivering gebaseerd is op subjectieve en persoonlijke veronderstellingen van verweerder. Verzoeker brengt echter geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Het rapport "*Beyond Proof*" van UNCHR (verzoekschrift, stuk 13) doet hieraan geen afbreuk. Dit rapport bevat overigens geen dwingende rechtsregels. Tevens dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Waar verzoeker erop wijst dat het niet is omdat hij nog geen slachtoffer werd van een aanval van de taliban, dit niet betekent dat hij ingeval van terugkeer geen slachtoffer zal worden, laat hij opnieuw na *in concreto* te duiden waarom dit volgens hem het geval zal zijn. Verzoeker komt niet verder dan het uiten van een blote bewering, hetgeen geen dienstig verweer is. Waar verzoeker er verder op wijst dat hij met zijn familie reeds verhuisde wegens bedreigingen van de taliban omwille van het werk van zijn vader bij de Afghaanse politie, dient opgemerkt dat nergens uit het gehoorverslag, noch uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker persoonlijk vreest door de taliban bedreigd te worden omwille van het werk van zijn vader. Bovendien verhuisden hij en zijn familie omwille van deze bedreigingen en voert verzoeker niet aan dat hij of zijn familie na deze verhuis nog problemen ondervonden omwille van het werk van zijn vader.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. De rapporten die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 11) bevatten weliswaar meer recente informatie, doch hieruit blijkt dat de aanslagen en het geweld

in de hoofdstad Kabul nog steeds gericht is op *high profile*-doelwitten, dat het aantal burgerslachtoffer ondanks de toename beperkt blijft en dat de stad nog steeds onder controle is van de Afghaanse overheid. Evenmin is er in deze rapporten sprake van algemeen geweld of een situatie van “open combat”. Er kan dan ook worden vastgesteld dat de door verzoeker bijgebrachte rapporten in dezelfde lijn liggen als de door verweerder gehanteerde informatie. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. De Raad stelt dan ook vast dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER